

Inhoud

14e jaargang -
- juli 1967

- 1.- Van de redaktie.
- 2.- Van het soldatenfront.
  - Afzwaaiers.
  - 3-dagen-ers.
  - Opgeroepen.
  - Nieuwe adressen.
- 3.- Brieven.
- 4.- Burgerlijke Bescherming : Breendonk.
- 5.- Demografie 1e. trimester 1967.
- 6.- Voettocht naar Scherpenheuvel : folklore !
- 7.- Maandelijks portretje : Sieke : de Sint-Niklaas van Breendonk
- 8.- Een brokje leven.
- 9.- Uit het Breendonkse heden en verleden.
- 10.- Waarheen na het 6de studiejaar.
- 11.- PROVO
- 12.- Rally ? Wat is dat ?
- 13.- K.W.B.- rubriek.
- 14.- Clubaktiviteiten.
- 15.- Mutualiteitsrubriek.
- 16.- Sportpraatje.
- 17.- Dagklapper.
- 18.- Prijskamp.

De gepubliceerde artikels verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders. Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de stellers ons bekend zijn.

Redaktie : Beenhouwerstraat 21
Breendonk.

Verantwoordelijke uitgever : Staf Vivijs,
Beenhouwerstraat 21
Breendonk.

Verkoopprijs : 10 Fr.

Gratis voor onze soldaten.

Naverkoop : bij Rêneke.

Voettocht naar Scherpenheuvel folklore?

Met het nieuwe vertrekur (21 u. i.p.v. 24 u.) brak ook een ander tijdperk aan in de bedevaartgeschiedenis. Vele voetgangers verdwenen, anderen namen hun plaats in. Doch het bleef niet bij een plaatsverwisseling. Langzaam interesseerden zich meerdere personen voor deze Scherpenheuveltocht: sommigen uit snobisme, anderen uit nieuwgierigheid en nog anderen met een speciale intentie. De eerste twee groepen verdwijnen gewoonlijk vlag uit de circulatie. Tussen de laatste serie vindt men mensen die zich beperken tot een bepaald aantal tochten, dit volgens de gedane belofte of tot zij de gestelde optie bereikt hebben; bij de overigen ligt een onbekend en onbeperkt aantal voettochten in het verschiet.

Doch hiermee zijn wij enigszins afgeweken van de beloofde hulde, die wij dienen te brengen aan enkele personages, die ons spijtig veel te vroeg ontvallen zijn. Wij bedoelen hier met name August Meert, Jean De Smedt en Ludovic Lemmens.

August Meert heeft gedurende 25 jaar zich steeds getoond in de eerste rijen van de bedevaartgroep. Hieruit kan men logischerwijze afleiden dat hij daar een speciale rol te vervullen had. Ja, natuurlijk, want een kruisdrager moet men niet gaan zoeken aan de staart van het peleton. Gust was steeds een degelijk raadsman. Door jarenlange ondervinding kende hij het klappen van de zweep. Hij was een stil en eenvoudig bedevaarder, zo iemand die niet uitsteekt boven de massa, doch door zijn moed en overgave onze bewondering afdwingt. Men moet niet noodzakelijk een hoofdrol spelen om als een lofwaardig personage Janvaard te worden. Hoogvliegers kunnen laag vallen, doch wilskracht en eenvoud wordt nog steeds naar zijn hoogste waarde geschat.

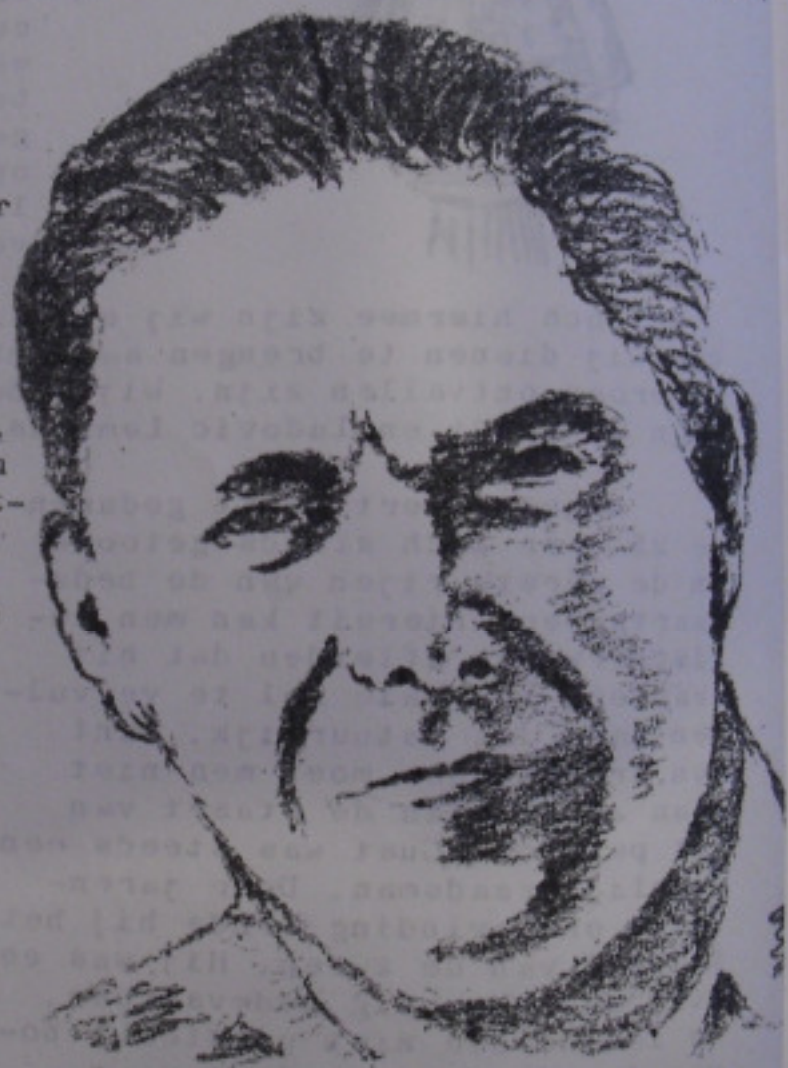

Gust, U hadt reeds een stukje levensweg achter de rug, de moeilijke jaren waren vervlogen, doch van een mooie levensavond als bekroning van uw werken hebt U niet meer kunnen genieten. Een spijtig ongeval heeft U hier vroegtijdig van beroofd. Alle Scherpenheuvelgangers, zowel de ouderen als de jongeren, zijn niet vergeten en gedenken U telkenjare bij hun voettocht naar Onze Lieve Vrouw.

Jean De Smedt, beter gekend als Jean van den Dorus, is evenmin weg te denken uit de bedevaartgeschiedenis. Wat Jean hiervoor 26 jaar lang gepresteerd heeft grenst aan het ongelooflijke. Zowel vóór als tijdens en na de tochten stond hij steeds paraat, op welk ogenblik om zijn beste krachten ten dienste te stellen van de gemeenschap. Een betere verzorger zullen wij niet gemakkelijk meer terugvinden. Weinig voetgangers zullen kunnen beweren dat zij niet door hem geholpen werden. Jean was overal te vinden waar er hulp diende betoond te worden. Hoeveel benen en voeten zou hij niet gemasseerd en verzorgd hebben. Wij weten het niet, maar het zijn er een fantastisch aantal geweest. Doch zijn steun beperkte zich niet enkel tot het ondersteunen van hulpbehoevende voetgangers. Ook de ganse organisatie, het voorbereidend werk in Breendonk en Scherpenheuvel zelf, ging door zijn handen. En hij verloor er nooit de moed en de glimlach bij, hoe de moeilijkheden zich ook opstapelden.

Jean was een onmisbare schakel in de boetetochtketting. Het plotseling wegvallen van een basisspeler in eender welk sportteam laat steeds een leegte na en brengt dit team in moeilijke situaties, daar een evenwaardige vervanger niet steeds voor het rapen ligt. Zo is het ook met Jean. Wij gebruiken hier met opzet een "sporttermvergelijking" omdat Jean ook zeer hard geïverd heeft om zijn orange-boven-teams (voetbal en kaatsen) in leven te houden en op een hoger niveau te brengen. Voor zijn sport heeft hij tenslotte zijn leven gegeven. Wij kunnen het op heden nog steeds niet goed begrijpen, doch de werkelijkheid gebiedt ons het te geloven en te aanden.

Jean, met U hebben wij een goed vriend en helper zien heengaan die, juist in de bloeiperiode van zijn leven gelomen, nog veel hier op aarde vervullen kon tot welzijn van uw Scherpenheuvelvrienden, uw sportkollega's en al uw medeburgers. Ook uw afwezigheid wordt ten zwaarste aanvoeld en herdacht bij onze jaarlijkse voettocht.

Tenslotte wensen wij hier het beeld in herinnering te roepen van een jong element, misschien minder gekend doch even waardevol, nl. Ludovic Lemmens.

Ludovic, die wij zeer goed gekend hebben als schoolkameraad, heeft ons steeds in de ban gehouden wegens zijn levenslustig karakter.

Nog zeer jong hield hij eraan deel te nemen aan de bedevaarttochten naar Scherpenheuvel. Met een onbegrensd optimisme hield hij alle zorgen van zich af. Zijn parool was het blazen van de humoristische noot, dit om de vermoeidheid te verjagen en de pijnlijke voeten te vergeten. Met zo iemand naast zich voelt men niet meer of men nog naar Scherpenheuvel gaat of reeds op de terugweg is. Men houdt zich steeds even sterk naast een koene kameraad, want men wil vooral dan zijn eigen onmacht niet tonen.

Ludovic, ook U heeft het lot niet gespaard. Een dom ongeval heeft U veel te jong uit ons midden gerukt. Uw leven was als het ware nog niet begonnen. En toch hebt U bij allen een grote indruk nagelaten. U moogt ervan overtuigd zijn dat de bedevaarders van Breendonk U steeds zullen blijven gedenken.

August, Jean en Ludovic, met U verdwenen drie basispionnen. Wij vergeten U niet, vergeet ons evenmin !

Ook hier kan men bezwaarlijk van folklore gewagen !

René Van den Broeck.

Demografie 1e. trimester 1967 (vervolg)

Aantal aangekomen : 16

Aantal vertrokken : 26

Statistiek van de bevolkingsbeweging.

Inwoners op 31.12.1966 3218

Aangekomen 16

Geboorten 9

3243

Vertrokken 26

Overlijdens 5

3212

Inwoners op 31.3.1967

Sieke : de Sint-Niklaas van Breendonk

In september wordt peter 85. Ken je peter niet ? Vraag eens aan de kinderen uit de Dorpsstraat en de Buisseretlaan wie hun peter is. Sieke zeggen ze dan en in hun oogjes lees je zo dat ze fier zijn over hun peter. Elke morgen sloft Sieke even na 8 uur door de Buisseretlaan. De (vroegere) muur van het huis van Letteke Bellon of de gevel van de drukkerij daar recht tegenover zijn de dagelijkse pleisterplaatsen. Wanneer de kinderen, hand in hand langs Sieke op de stoep voorbijstappen in de richting van de school verjongt zijn hart. "Dag peter" zeggen de kleinen en glimlachen omhoog naar de oude man die als het ware met de gevel vergroeit. "Dag vriendjes" lacht hij terug. Op die ogen-

blikken maakt het geluk zich telkens van Sieke meester. Hij kan eenvoudig niet leven wanneer hij "zijn" kinderen dagelijks met de boemkentas in de hand niet naar school ziet stappen. Rond 4 uur in de namiddag is hij weer trouw op post om zijn vriendjes naar huis te zien terugkeren. Pas wanneer de achterblijvertjes voorbij het gemeentehuis zijn is hij gerust. Hij heeft ze vandaag weer allemaal gezien. Rozeke glimlachte nog liever dan gisteren en Marc riep vandaag ook luider. En die dankbaarheid in de bruine oogjes van Vera toen peter haar een ijsje gaf. Sieke en de kinderen. Je kan ze niet van elkaar wegdenken. Sint-Niklaas zal het erg lastig hebben wil hij een grotere kindervriend zijn dan ons Sieke. Wanneer de wolken wenen moet Sieke noodgedwongen binnenblijven. Hij mist dan een stukje levensvreugde.

Denk nu echter niet dat hij zich verveelt. Eenmaal rustig in zijn gemakkelijke rieten stoel gezeten grijpt hij naar de achterzijde van een devoot prentje. Elke dag bidt hij voor zijn vrouw, zijn kinderen, zijn vrienden en voor zijn geluk.

Een fijne bril maakt de letters groot en leesbaar. En dan maar weesgegroeten. Toen wij Sieke een bezoek brachten heeft hij zijn paternoster geen ogenblik losgelaten. Regelmatig glijden de kralen door zijn oude vingers. Met dezelfde regelmaat schuift hij dichters naar de hemel. "Ik kan mijn paternoster niet missen" bekent Sieke ons. "Wanneer ik niet meer weet op welke plaats ik hem heb gelegd voel ik mij ziek. Ik voel mij ellendig als ik vrees mijn paternoster niet terug te vinden." Dezelfde religieusiteit typeert Sieke wanneer hij novenen doet voor mensen die de hulp van een of andere heilige willen inroepen. Sieke doet dit graag en hij heeft er de tijd voor ook.

Een meer materialistische hobby is voor hem het houthakken. Uren na elkaar klieft hij de takken op een houten blok. Hiermee zorgt hij ervoor dat de kolen in de kachel zich zonder moeite verbranden en hun heerlijke warmte aan de keuken doorgeven.

Niet alleen de kinderen houden van hun peter, ook bij de zuster is hij graag gezien. Verschillende jaren tuinierde hij bij hen. Je mocht ver zoeken om zo'n keurig verzorgde tuin terug te vinden.

Voor Sieke met pensioen ging moest hij natuurlijk zorgen dat er regelmatig centen op tafel kwamen om voedsel en kleren te kopen. Dagelijks trok hij naar het arsenaal te Mechelen waar hij jarenlang vocht tegen de hitte van gesmolten ijzer in de ovens. "Ja, jongen" zucht hij "dat was zwaar werk. Maar ik heb het nooit opgegeven. En de baas wist dat ik een goed arbeider was." Een flink werker heeft recht op ontspanning. Deze vond hij achter een koud glas bier met troefaas in zijn hand of te "malen" op de bollebaan. Sinds twee jaar is hierin verandering gekomen. "Geen bier meer, Sieke,, besliste de dokter. De bollen en het kaartspel heeft hij dan ook maar aan anderen overgelaten. Met een glas spuitwater naast zich (tegen wil en dank) stelt hij zich tevreden met naar de kaarters en de bollemanne te kijken. De ettelijke biertjes die hij vroeger snoepte verdiende hij door na zijn arsenaalwerk een poelier te helpen bij het ontpluimen van de kippen. Maar ook hiervoor worden je vingers eenmaal te stram. En als je bijna 85 bent kan je het ritme van de jongeren niet meer volgen.

Het werk laat Sieke stilaan aan de anderen over. Hij heeft zijn taak meer dan naar behoren vervuld. De kinderen echter blijven van hem. De genegenheid die hij van hen ontvangt maakt hem juist zo jong van hart. Vele kinderen verdwijnen en andere nemen hun plaats in, Sieke blijft; zijn plaats kan door niemand ingenomen worden.

Theo.

Mit het Breendonks

heden en verleden.

Het kan paradoksaal klinken maar Breendonk heeft onrechtstreeks veel te danken aan de "beeldenstorm" die fanatieke Hollandse Calvinisten (protestanten) in het jaar 1500 in onze gewesten ontketenden. Hierdoor immers werden de paters van "Sint Bernaerds op 't Scheldt" gedwongen hals over kop hun abdij in Hemiksem te verlaten en schuil te gaan in hun, onder meer voor dit doel bestemde refugiehuis, "Het Hof van Coolhem" in Kalfort. Dit eertijds prachtige domein, waarvan heden nog enkel het park, de wal en de conciergerie zijn overgebleven, had tot dan toe sporadisch gediend als herstellingoord voor zieke paters en broeders of voor onderbrenging van een "op rust gesteld" monnik.

Dit gedwongen en eerder kort oponthoud in het bedoeld refugiehuis deed de toenmalige abt het belang van onze streek inzien, zowel op godsdienstig als landbouwkundig vlak. Hij besloot derhalve Coolhem tot priorij te verheffen en er bestendig een beperkt aantal kloosterlingen achter te laten.

Deze laatsten bleven niet werkeloos. Zij namen van stonde af hun taak van zielenhoeders, alsook deze van landontginners, zeer ter harte. Ontginning was wel nodig, want nog vele van aan de abdij toe-horende gronden waren braakliggend en wachtten op ploeg en mest.

Ook Breendonk kwam vlug aan de beurt. Het was toen "een groot gehucht van Puderse dat bosch ende heyachtig was", zo lezen wij in het dikke met sierlijke letters geschreven "Landtboek van Puderse", het pachtboek van de bezittingen die de abdij toenmaals in Puurs had.

Naarmate de velden "onder de ploeg gebrocht werden" en tot vruchtbaarheid waren gebracht, kwamen meer en meer hoeven tot stand en groeide de bevolking in evenredigheid aan.

Met de verdeling van de gronden in de Oostenrijkse periode was de bevolking reeds dermate groot dat de paters besloten een lemen kapel te bouwen in het centrum van het intussen grotendeels tot bloei gebrachte gehucht Breendonk. Zij zouden er iedere zondag de H. mis opdragen.

In 1779 liet het nog voortdurend stijgend aantal inwoners (lees : kerkgangers) niet meer toe dat ieder een behoorlijke plaats in de kapel kon vinden. De tiendenheffers of genothebbers van de gronden (dit was buiten de abdij van Sint Bernaerds op 't Scheldt

nog de abdij van Affligem) besloten daarom dit lemen Godshuisje door een stenen kerk te vervangen. Zij oordeelden tevens dat een vaste bedienaar (pastoor) moest aangesteld worden. Deze zou zijn woning krijgen naast de nieuwe kerk.

Het bleef niet bij plannen. Met de bouwwerken werd inderdaad onverwijld aangevangen. De bevolking zou hierbij een belangrijke financiële en materiële bijdrage leveren.

Tussen plan en verwezenlijking lag nauwelijks één jaar. Op 26 april 1780 zegende de aartsbisschop van Mechelen de pas klaar gekomen kerk in en wijdde het (enig) altaar toe aan de Martelaren van Gorkum. Hij verleende haar de rang van bij- of hulpkerk, die moest dienen voor o.m. de Moorheide, Wachting, Hoogheide, Zaag- of Schaafstraat, Moorstraat, Veurt, Paling- of Breendonkstraat, Rijweg, Pullaar en Creeweg.

Deze kerk won van langsom aan betekenis en kreeg in 1787 een doopvont, die helaas 'voorlopig' niet kon worden benut, daar in een bijkerk enkel de mis mocht opgedragen en het heilig sacrament toegediend worden. Voor dopen, huwelijken, lijkdiensten of hun paasplicht moesten de Breendonkenaars vooralsnog naar de hoofdkerk van Puurs.

De lange dorpsweg (Groenstraat, Letterheide, Lichter, enz.) die tijdens de lange wintermaanden omzeggens niet bruikbaar was - men vergete niet dat er destijds geen sprake was van bestrating en deze weg door een moerassig gebied liep - is ontegensprekelijk mede oorzaak van de drang om los te geraken van de moedergemeente Puurs.

Aan deze zelfstandigheidsdrang werd tamelijk vlug tegemoetgekomen door de kerkelijke (helaas niet de wereldlijke) overheid. Reeds in 1803 kreeg Breendonk zijn erkenning als afzonderlijke parochie en de kerk werd in 1823 tot de rang van succursaal verheven.

Wanneer Breendonk uiteindelijk in 1837 zijn lang nagestreefde gemeentelijke onafhankelijkheid had verworven ging de voornaamste bekommernis van de jonge Kerkfabriek uit naar verfraaiings- en onderhoudswerken van de kerk. Zij zorgde voor een nieuw uurwerk, bracht licht (lamps Belges) op eigen kosten en liet koor en altaar in marmer zetten. Ook het pas aangestelde gemeentebestuur wenste zija steentje bij te dragen en liet tevens aan het kerkgebouw ook dringende herstellingen aan de pastorie uitvoeren.

De bevolking en samen hiërme-

de het aantal gelovigen bleven bestendig aangroeien. Het kerkje was ras te klein. De kerkfabriek besloot daarom tot ernstige vergroting. Plannen werden aan het gemeentebestuur voorgelegd. Het antwoord dienaangaande nemen wij in extenso over uit het verslag van de Gemeenteraadszitting op 18.7.1855 :

"Gezien dat de kerk dezer gemeente in het jaar 1779 wierd opgebouwen door de abdij van Sint Bernard en alleenlijk geschikt was als kapel voor het alsdan gehucht onder Puurs, tellende maer een bevolking van omtrent zeven honderd zielen.

"Gezien dat na een tijdsverloop van 76 jaren de bevolking van de gemeente, vóór dezen gehucht van Puurs, zoodanig is aangegroeid, dat men thans omtrent 1800 inwoonders telt, en dat gevolgentlyk het gebouw der kerk merkelyk sedert een groot aantal jaren onvoldoende zijnde, hoogdringend diende vergroot te worden."

Met de uitvoering der werken (nl. het optrekken van een klokketoren, het uitbreken van de zijmuren, deze te vervangen door pilaren en het aanbouwen van zijbeuken) werd wegens geldnood gewacht tot 1857. Dan besloot de Kerkfabriek niet langer de staats-tussenkost af te wachten en maar zelf voor de nodige gelden te zorgen. Zij slaagde volledig in haar opzet, dank zij giften en geldinzamelingen, die - zoals triomfantelyk in de kerkarchieven werd neergepend, - geenszins de ondersteuning der armen in het gedrang brachten.

Aan deze belangrijke verbouwingswerken, die de ronde som van 30.000 Fr hebben gekost - voor die tijd geen peulschilletje - verleenden o.m. hun medewerking : de heer Drossaert als bouwmeester en de heer De Backer uit Vilvoorde als bouwondernemer.

Eerlijkheidshalve moet gezegd worden dat de overheid na dien gedeeltelyk aan zijn financiële verplichtingen heeft voldaan.

Na de kerk moest ook de pastorie een verandering ondergaan. Zij werd in 1867 merkelyk vergroot. Het gelijkvloers kreeg twee

kamers bij en boven dit alles werd een volledige verdieping opgetrokken.

Graaf Gaston de Buisseret, mecenas bij uitstek, verrijkte de kerk (toren) in 1872 met twee stalen klokken, gegoten in Doornik. De inwijding ging met belangrij- ke feestelijkheden gepaard.

9 OCTOBER 1871.

ZEGEZANG

TER GELEGENHEID DER KLOKKENWIJDING TE BREENDONCK,

den Edelen Heer Graaf GASTON DE BUISSET-STEENBECQUE,

BURGEMEESTER.

en zijne vrouw Gravin BEATRIX DE MONTERISON

uit erkentenis opgedragen.

RECITATIEF.

Op, Christnen, op, in dichte rangen
Den Heer geloofd in 't openbaar,
Met orgeltoon en koorgezangen,
Met cijmbel, harp en cijthersnaar.

KOOR.

Den Heer geloofd in 't openbaar,
Met orgeltoon en koorgezangen
Met cijmbel, harp en cijthersnaar,
Op, Christnen, op, in dichte rangen!

LIED.

Woest welkom onder ons
Gewijde stalen monden;
Ja, nevens 't klinkend brons
Zult ge ook Gods lof verkonden;
De donder uwer stem
Zal flus de lucht doorboren,
En roepen uit den toren:
Snel toe, bedankt, bidt Hem!

Gij zult hier menig hart
Ontroeren door uw klanken,
Door rouw, om dood en smart,
Door vreugd, om God te danken.
Hoe zoet ook luidt uw toon,
Opdat men in ons midden
Het *Angelus* zou bidden
Op velden en in woon.

KOOR.

Ja, Breendonck, kom thans toegetreden,
En kniel voor 't heilig feestaltaar,

En meng uw lof en dankgebeden
Met die der vrome priesterschaar.
Zie, alles prinkt met glans en kleuren,
Het psalmenlied dreunt wijd en zijd,
De wierook plengt zijn zoete geuren;
Snel aan, en 't hart erbij gewijd.

REI VAN KINDEREN.

Englen daalt neder
Uit 't Hemelsch hof,
Uw stem zoo teeder
Zinge Gods lof.
Dringt de eerste klanken
Van 't heilig staal,
Om Hem te danken,
Naar Siens zaal.
Voert opwaarts mede
Ons kinderbede,
O God! bewaar
Troon en Altaar.

SOLO.

Op dan, gewijd Metaal, ontrol in forsche klanken,
Langs 't onafmeetbaar ruim, Jehovahs grootschen Naam;
Brom rond, en paar voortaan, nooit moede van te danken,
Uw statig feestgeluid met onzen lofzang saam.

SLOTKOOR.

Geloofd, gedankt zij God, het Opperwezen,
Went Hij alléén is de oorsprong aller goed;
Hij is 't die thans aan Breendonck heeft bewezen
Een gunst die 't hart van vreugde kloppen doet.
U ook zij dank, o edle en milde harten,
Attijd vervuld met ijver voor Gods woon;
De Heer behoede u tegen 's levens smarten,
En siere uw hoofd met de onverslensbre kroon.

Deze heuglijke gebeurtenis zou trouwens telken jare gevierd worden op de tweede zondag van oktober, dit onder de benaming "Klokskenskermis". Speciaal voor deze klokkenwijding werd een huldegedicht geschreven, waarvan wij hiernaast een getrouwe afdruk geven.

In 1900 werden door aannemer Caluwaerts uit Puurs voor de som van 1349 Fr. nogmaals herstellingswerken uitgevoerd aan de kerk en de toren.

Het oksaal, dat niet meer aan de behoeften voldeed, werd in 1912 belangrijk vergroot.

Het orgel kon al evenmin aan de verbeterings- en vergrotingsdrang ontsnappen. De vernieuwingswerken werden in 1913 uitgevoerd door orgelbouwer Jos Stevens uit Duffel. Hij rekende hiervoor de som van 5.400 Fr., die hem kon uitgekeerd worden dank zij edelmoedige giften van de parochianen.

Toen de elektrische verlichting haar beurt had gekregen brak plots wereldoorlog nummer 1 uit. Reeds in de begindagen van deze wereldcrisis kreeg ons bedehuis het zwaar te verduren. De toren, wereldramp kreeg ons bedehuis het zwaar te verduren. De toren, klaarblijkelijk beschouwd als uitkijkpost, werd het mikpunt van de Duitse kanonnen. Gelukkig zonder grote schade aan te richten. Ook de aftrekkende Belgische troepen namen de toren onder vuur. Zij hadden meer succes (?) dan hun tegenstanders. Niet alleen de toren werd "buiten strijd gesteld", maar ook de kerk werd zwaar geteisterd, bij zover dat het gemeentebestuur, om veiligheidsredenen, tot de volledige afbraak moest besluiten.

Ditzelfde bestuur besloot onmiddellijk tot de oprichting van een noodkapel op de koer van de jongensschool, nadat zij had moeten ondervinden dat het voor dit doel gebezigde klaslokaal lang niet meer voldeed. Om de kosten van deze noodkapel te bestrijden werden de gelden aangewend die de verkoop van de afbraakmaterialen van de kerk en de toren hadden opgebracht.

In deze noodkapel hebben de Breendonkse parochianen gedurende elf jaar de H. mis helpen opdragen.

Alhoewel reeds in 1920, door tussenkomst van het staatssecretariaat voor Oorlogssachade, de nodige kredieten voor de heropbouw van de kerk werden ter beschikking gesteld, zou, door het talmen van de aangestelde provinciale bouwkundige Careels, nog tot 1925 moeten gewacht worden vooraleer de definitieve start tot de bouw van de huidige kerk kon gegeven worden. Dat uiteindelijk nog zo vlug met de werken kon begonnen worden is voor een groot deel te danken aan de herhaalde tussenkomsten van de toenmalige burgemeester Albert Moortgat.

Het talmen van bouwkundige Careels was noodlottig in deze zin dat hij niet tijdig klaar kwam met een oorspronkelijk plan en zich vergenoegde met een honderd procent vergroot plan van een bestaande (kleine) kerk en toren in de Mijlstraat te Duffel. De uitvoering van dit ongeluksplan heeft ons een kerk bezorgd die beslist geen voorbeeld is van stijl en goede smaak.

In een volgende bijdrage zullen wij trachten een meer gedetailleerde beschrijving van de huidige kerk te geven.

SPORTPRAATJE

Wielrijden

LOUIS VERHOEVEN

Breedonke wielerglorie verdwijnt ! Wij hadden het reeds verwacht, doch dat alles zich zo vlug zou vollrekken heeft wel niemand durven vermoeden. Doch de waarheid gebiedt ons de ogen open te houden en naar aicuw wielertalent uit te zien.

Na Jan Van Gompel, Ludovic Van Ranst en de tot hiertoe nooit officieel bevestigde stopzetting der wielervedrijvigheid door Ludo Goossens, heeft ook Lowieke Verhoeven definitief besloten de fiets aan de traditionele haak te hangen. Toen hij veertien was bekreop hem de microch om ook zijn kans te wagen als "koe-reur". Broer Smiel gaf het voorbeeld, Louis volgde. Hij verdween echter vlug uit de circulatie wegens een voetkwetsuur opgelopen op de "Roedoet" te Kalfort, waar hij met de kajotters regelmatig ging ravotten. Doch eens dit (na vele weken) voorbij sprong hij terug op het stalen ros en trainde dat de stukken in de geburen vlogen. Zij liggen er adg, geloof ik.

Louis was geen hoogvlieger, doch kon steeds met de besten mee. Hij was evenmin een eendagsvlieg, doch een zéer regelmatig renner in al de kategories die hij doorreden heeft van onderbeginneling tot beroepsrenner. Zijn beste herinneringen dateren wel uit zijn liefhebbersen onafhankelijke tijd, waarin hij tevens zijn grootste triomfen thuisaalde. Spreek hem maar even over de omloop der 12 kantons in Luxemburg. Dan glundert hij. In deze "Rundfahrt" won hij trouwens de 1e. rit en dit bracht hem een schitterende ereplaats op in de algemene rangschikking na zijn vriend een tegenstander Hugo Hellemans.

De overwinnaar had evengoed Louis kunnen zijn, doch in een rittenwedstrijd spelen vele factoren een rol die beslissend zijn voor de einduitslag.

Louis beweert in Luxemburg steeds liever en beter te hebben gereden dan in België. Over deze wedstrijden bewaart hij alles, want dit ligt hem nauw aan het hart. Als er maar bergen bij te pas kwamen, dan was hij in zijn element.

Doch dit alles ligt na zovele jaren activiteit voorgoed achter de rug. Waarom? Renners gaan, renners komen! Louis heeft steeds graag gekoerst, doch wanneer het niet meer gaat is het beter er tijdig mee te stoppen.

Het aantal in zijn loopbaan bijeengefietste zegepralen wist hij ons niet te vertellen. Hij heeft er nooit een boekhouding op na gehouden. Anderen durfden dat wel eens te doen in zijn plaats, doch daar stak hij wel tijdig een stokje voor.

Louis Verhoeven is steeds een eenvoudig man geweest en gebleven, ook als renner. Zijn loopbaan heeft geen hoogtetoppen gescheerd, doch hij heeft er steeds goed zijn boterham mee verdiend. Over hem is nooit met veel lof en enthousiasme geschreven of gesproken geweest. Enkel zijn beste vrienden werden en bleven trouwe supporters. Dit heeft natuurlijk zijn voor- en nadelen. Doch de voordelen wegen niet steeds op tegen de verplichtingen, die men hierdoor tegenover de veeleisende supporters na te leven heeft. Louis heeft steeds zijn eigen weg kunnen gaan en doet dit nog.

Nu hij aanvoelt dat het voor hem en zijn gezin een te zware opgave wordt om na zijn dagtaak nog aan de vele eisen van het rennerleven te voldoen, kan hij op tijd en stond, zonder langs alle kanten bekritiseerd te worden, rustig het fietsen stopzetten. Het groot aantal renners, het verminderen der wedstrijden en de groter wordende gevaren van de stiel hebben hier ook wel een rol in gespeeld. Doch wanneer men een te vervullen opdracht niet meer met eigen voldoening kan uitvoeren, is het de beste oplossing er niet aan te beginnen. Zo denkt Louis erover en hij heeft overschot van gelijk. Alle eer is dan ook voor hem.

Opvolgers.

- De meest in de aktualiteit staande vedette is natuurlijk Tureke Van de Vijver. Tijdens het soldatenleven de moed opbrengen om degelijk te trainen en gedurende de week-ends er alles uit te persen verdient ten volle onze goedkeuring en aanmoediging. De resultaten verbeteren dan ook in evenredigheid. Hiervan getuigt wel zijn 5e. plaats in de wedstrijd te Tisselt. Binnenkort zien wij wel een palm in de Breendonkstraat!

- De examens liggen nu ook achter de rug van Rik Stevens. Nu ducht oefenen en de volle lading geven om de door uw supporters begeerde uitslagen te behalen, hé Rik!

KAATSEN

Het gaat onze kaatsvrienden werkelijk voor de wind. Zij gelukken er met moeite in tegelijk puntentaal bij elkaar te slagen. Wij laten onze hoop niet varen. Iedereen heeft moeilijke periodes en eens daaroverheen gaat vanzelf.

Verder dienen wij op te merken dat er in beide vijftallen verschillende nieuwe elementen te vinden zijn die zich ten volle inzetten.

Met een beetje meer ervaring en slagkunde mag men in de toekomst het beste verwachten.

Gebeurt het dit jaar niet, dan geloven we nochtans in de toekomst van onze tien dapperen. We kunnen daarom dit seizoen van een overgangs- en aanpassingsperiode gewagen. Wij zijn er zeker van dat eens de glorievolle kaatstijd in Breesdoek opduikt haar intrede zal doen.

Enkele uitslagen : - eerste afdeling : St. Anands Heikes-Breesdoek :
15 - 3
- tweede afdeling : Wintam A - Breesdoek :
15 - 7

In de algemene rangschikking vinden wij beide ploegen terug op tweede plaats.

Jougens, laat de moed niet zakken, de toekomst zal de pessimisten in het ongelijk stellen !

DUIVEN- KRONIEK

Met onze duifjes gaat het nog zeer goed en ook zijn er verschillende melkers welke met vooruitgestoken borst kunnen preten over hun successen. Toch hebben we maar twee liefhebbers gehad welke in de voorbije maand de eerste prijs wegkaapten : De Velder Louis en De Bondt Frans vielen deze eer te beurt. Met een zucht werden : De Bondt Arthur, Franckaerts Frans, Tierens Albert Verbruggen Jan, Muyshondt Frans en Van Rompa Louis op de meet geklopt; een tweede prijs viel deze mannen ten deel. Wat al namen hebben wij reeds vernoemd en toch mogen wij ook niet vergeten de mannen welke iedere zondag bij de koprijzen spelen, ook hun geldbeugel werd dikker : Steenackers Alfons, Van Evercoren Louis, Siebens Albert, Van Breedam Leon, Van Lint Arthur, De Bondt Louis, De Decker Jos, Callaerts Frans en De Bondt Louis.

Ja bijna ongelooflijk dat er nu nog melkers zijn welke nog steeds op hun eerste prijeken wachten, doch ook zulke aanhouders moeten er zijn want zonder deze moedige medekampers zou ons spel ras in duigen vallen.

Wat de klubkampioenschappen betreft hebben we bij de oude duiven op Quiévrain, Franckaerts Frans aan de leiding gevolgd door De Bondt Louis, Steenackers Alfons, De Velder Louis, Stevens Frans en Van Hove Alfons.

Jaarlingen op Quiévrain : Franckaerts Frans en Steenackers Alfons op kop, gevolgd door Muyshondt Frans, Siebens Albert en Van Lint Arthur. Met onze piepers zijn we maar juist gestart dus....

Oude in Frankrijk : De Velder Louis (gele trui) gevolgd door De Bondt Frans, Van Breedam Leon, Steenackers Alfons en Tierens Albert. Jaarlingen in Frankrijk : De Velder Louis en Verbruggen Jan welke met een neuslengte De Bondt Frans voorafgaan.

En nog is het seizoen niet ten einde; aan de andere mannen is het nog tijd om roem te veroveren ook aan 'n krabber.

Aandacht !! -

Dinsdag 11 juli 18 u. 30' bloedinzameling in het St. Leorarduscentrum.

.....

DAGKLAPPER

K. Van Peirs.

don. 1 : We haken in op het staartje van vorige maand. Het huis van Letteke (De Decker) wordt verder afgebroken. Alle ingewanden worden er uit gehaald en verkocht aan de geïnteresseerden.

vrij. 2 : Aan het huis van Letteke geen beweging. Stilte voor de storm?

zat. 3 : Het grote geweld doet zijn intrede. Met een reusachtige kraan worden halve muren tussen reuzentanden genomen en op een klaarstaande vrachtwagen gelegd. 's Avonds is de "inrit" van de Buisseretlaan de ingang van het Antwerps Centraal station gelijk.

zond. 4 : Veel open monden voor de ... open de Buisseretlaan.

maand. 5 : Maaser (geen inwoner van Breendonk) komt in conflict met gebuur Israël. Meteen gaan de poppetjes aan het dansen, terwijl in de U.V.O. aan de koorjes wordt getrokken. Bij ons gaat een andere slag, nl. de winkelslag zijn gang. Er wordt flink gehasterd : suiker (die voeren wij toch uit!) en olie (die kost toch niet van het Aidden-Costen!). Snuggere mensen weten te vertellen, dat deze oorlog het gevolg is van het laatste Eurovisie-Song-festival, waar de blootvoetige Sandie Shaw ons vertelde over "Puppet on a string".

din. 6 : Het gat tussen koster Meeus en De Boeck Jan wordt nog "uitgediept". Daar zijn ze klaarlijkkelijk wat zinnens...

woensd. 7 : Vandag ook die scharensluiper in het dorp gemerkt? Ook even stil gestaan en weenedig gekken? Zullen wij nog lang het eertijds vertrouwde beeld zien van die goeie "scharensluiper"?

dond. 8 : Onze peuters gaan op schoolreis. Natuurlijk niet zo eindeloos ver. Enkel naar naar Wintem. Wat zeker is : zij hebben een toffe dag achter de rug!

vrijd. 9 : Na de kleintjes komen de groten aan de beurt. Een hele troep meisjes stappen in de bus. Soel : uitkruisen van het Provinciaal Domein van Bokrijk. Voor één keer was gouverneur Poppe nergens te vinden.

zater. 10 : Het gat tussen De Boeck en koster Meus blijft zijn misterie bewaren....

zond. 11 : Het is - eindelijk - vaderkenskandag. Wie heeft er sigaren gekregen? Wie een nieuwe das? Wie iets origineels? Waarschijnlijk niemand! De vaders zijn toch allemaal dezelfde!!!

maand. 12 : Meke (afkorting van René) Robyns, onze sympathieke brievenbesteller, schreeuwt alarm : zijn schaap (leuwe) gestolen..

dinsd. 13 :

woensd. 14 : Meke's schaap is na een tweedaagse uitstap (waar naartoe is nog steeds niet geweten) naar de ... schaaftal teruggekeerd. Oost-West, bij Meke 't best, met het verstandige dier geoordeeld hebben.

dond. 15 :

vrijd. 16 : In "De Castel" komt een pleiade van radio- en televisievredettes de zeventwintigste verjaardag vieren van zeezoete Johnny White. Wij lichten even de slinger op : Ann Soetsart, Marva, Rocco Granata, Jos. Bende-wijns, en... Johnny White.

Leo De Decker heeft last gehad met zijn broemar. Ergens tussen Heniksen en zijn thuis haven slijpt het achterwiel van "het ding" en gaat met zijn berijder languit op de grond liggen. Zijn soldatenbroek heeft ervan geweten.

Verder geen schrammen, geen blutsen of bullen.

Zat. 17 : Bij een zaterdagse of zondagse wandeltocht langs de autostrade, parden

zon. 18 : de Rijksweg Brussel-Antwerpen, merkt men dat er schot komt in de verbredings- en verhogingswerken. Zouden ze toch de vooropgezette afwerdingsdalen halen?

maand. 19 : Martine Hessaerts maakt een "slippertje" met haar fiets. Op een overklaarbare wijze springt de "rek" van haar draagstoeltje los recht in haar oog. De eerste vaststelling : pupil gescheurd.

dinsd. 20 : Op de Dendermondse steenweg ontmoeten twee Breerionkennaars elkaar. Louis Pennels en Marcel Benis botsen met volle geweld tegen elkaar. Veel stoffelijke schade; erger waren de kwetsuren die opgelopen werden door de twee chrauffeurs.

Castel

- Onze Civiele Bezoekers zijn nogmaals met de Lange Benen in de kleine school-
bedien "gekropen". Die jongens doen hun hartje te goed aan stenen, neutonnen,
electromen en wat er veel. Zichzelf en ... ons te bese.

woensd. 21 : Albert Hoortgat is hij een betaling betrokken.

don. 22 :

vrijd. 23 : Marcelle De Becker heeft een originele manier gevonden om in het
stroom te komen. Het voorzichtig steekt zij haar vingers tussen een vaneet,
klegt deze met geweld dicht en begint dat prumpt te knifen.

zaterdag 24 : Er moet iets te doen zijn bij de Dusters. Men sleurt er met stoeien,
tafels en banken. Alles wijst erop dat er grote dingen op tal zijn.

- Het "gat" geeft zijn gewin prijs. Het gaat plaats ruimen voor een mooie woning
voor Marcelle en zijn gade, Godelieve van de Koster.

zond. 25 : ZijnJulie
ook naar datgracitig ge-
organiseerd sociaal
in het G.J.Mr. Institut
(bij ons Dusterkens) ge-
weest? Alword dat er in
de beroepschool wat ge-
presteerd wordt? Een
flink applaus voor de
Dusters, de leraren
en niet minder de leze-
lingen.

- Tijdens deze reis
werduster Juliana let-
terlijk en figuurlijk in
de blazen gwest. Dit
naar aanleiding van haar

verloof op rustigen (niet te voortdurend openen v.a.v.) De Schakelredactie en de
haar gade Godelieve wagt deze lieve suster nog vele jaren toe ... in Erendonk

maand. 26 : Ook de jongens gaan op reis....

dinsd. 27 : Op het erf van Jan Kees (onze sympathieke melkveeder) wordt een afzet
electriciteitsstation gebouwd. Daarvoor zullen alle narigheden van de Schakelredactie
hopelijk tot het verlaten beboren.

- De toernooij in Coxtulle deed onze Civiele Bezoekers vandaag met nog meer
med en overtuiging de opleidingscursus vervolgen. Zij blijven niet alleen ijver
naar ook verstandige leerlingen te zijn. Dit althans verclachte ons de lezever.

woensd. 28 :

don. 29 :

vrijd. 30 : We voelen ons verplicht een grande uit te reiken voor het angeluig
ste gade. Als eerste knut de familie Jan Gustin aan de beurt.
In het begin van de maand reed woon Florent tegen het openstaand partier van een

auto. De onvoorlichtige chauffeur was ... zijn leraar.
Later kreeg vader Jan een grote plaats op zijn pink. De gevolgen waren duidelijk

sichtbaar : een stevig verband rond de rechterhand.

